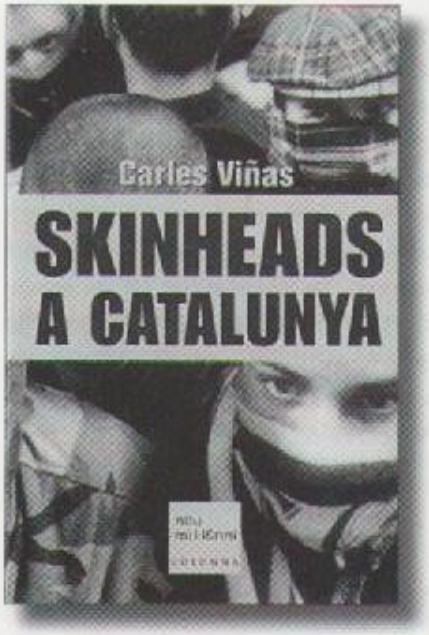
Carles Viñas.
Skinheads a Catalunya.
Barcelona: Nou mil·leni, Columna Edicions, 2004.

Marc Alonso

Skinheads a Catalunya

El fenomen skinhead ha estat molt tergiversat sobretot en els darrers anys, pels mitjans de comunicació. El ressò mediàtic que han acaparat aquests grups va molt lligat a la violència, davant fets com expressions racistes, exaltacions de símbols feixistes i sobretot, sempre amb vinculacions polítiques d'extrema dreta.

Així doncs, l'opinió pública ha creat una atmosfera de malestar i temor davant un tema desconegut per a la gran majoria de la nostra societat. Aquesta desinformació social s'ha vist agreujada encara més (entre molts altres fets) amb la publicació l'any 2003 del llibre *Diario de un Skin* (venuts ja 200.000 exemplars) per un periodista espanyol que sota el pseudònim d'"*Antonio Salas*" ha col·laborat a donar una imatge del panorama skinhead encara més deteriorada, enfocant-la vers la típica i tòpica concepció d'aquests grups, vinculada al neonazisme actual.

El desconeixement generalitzat de tot aquest entramat ha portat a l'historiador Carles Viñas amb *Skinheads a Catalunya*, publicat a mitjans del 2004, a dur a terme un anàlisi cinetífico-històric sobre la subcultura skinhead, remuntant-se als seus orígens i, fins i tot, oferir unes pinzellades de la seva aparició als estadis de futbol.

Viñas, llicenciat en història contemporània a la Universitat de Barcelona, es va especialitzar en el fenomen dels skinheads gràcies a una beca de la fundació Jaume Bofill i, l'any 2001, ja va publicar un primer treball sobre aquest tema anomenat *Música i skinheads a Catalunya. El so de la política.*

Partint d'aquesta base prèvia, *Skinheads a Catalunya* no tracta d'abocar una opinió més sobre el tema dels skinheads, cosa que difuminaria encara més la situació en que es troba l'escena skin, sinó que es tracta d'un pas endavant cap a l'aprofundiment de tot aquest submón fent referència a la pròpia història d'aquesta cultura juvenil originària entre Jamaica i Gran Bretanya a la dècada dels seixanta, i la manera com aquesta ha penetrat i repercutit a casa nostra.

Viñas doncs, intenta analitzar el tema des d'un punt de vista històric, iniciant-se en els orígens

que tenen com a epicentre cultural Anglaterra i sobretot el barri East End de Londres i, alhora, incidir en el fenomen de manera científica, observant com música i skinheads són dos termes inseparables i la manera com aquesta, ha col·laborat a estendre la cultura a la resta d'Europa i a l'Amèrica del nord. Trencant estereotips i tòpics sensacionalistes es pot apreciar com el naixement dels skinheads no està arrelat a cap tipus de vessant política sinó que l'estètica només reivindicava l'orgull de classe d'aquests joves, promogut per la situació social viscuda aleshores, que fins i tot molts provenien d'arrels negres originàries de Jamaica.

L'evolució i el ventall tant ampli de ramificacions que ha sofert la subcultura al llarg de les dècades sobretot dels vuitanta i dels noranta feu que posicions polítiques de tendències extremistes de ambdós vessants de la política veiessin amb bons ulls acaparar en el seu ens aquests joves i així obtenir una forta base social i alhora presència a la societat. Tot i això, també han sorgit organitzacions que desvinculant-se completament d'aquestes inclinacions han reivindicat simplement les seves arrels i han dut a terme un retorn als orígens. Com observa Viñas en el seu llibre: " *La voluntat de vindicar la figura de l 'skin original, lluny de qualsevol vincle amb aptituds properes a l'extremisme ultradretà, fou la causa principal que explica el naixement de SHARP (Skinheads contra els prejudicis racials). L'augment numèric de joves caps rapats que s'adherien als corrents filonazis i la creixent difusió de l'estereotip que lligava els skins amb el nazisme provocà aquest intent de reacció, que pretenia donar a conèixer quins eren els veritables orígens d'aquesta subcultura.*" Fins i tot SHARP ha suposat per alguns joves insuficient, de tal manera que es crearen altres organitzacions com RASH, que partint de les bases de SHARP establiren un moviment molt més polititzat però sense oblidar aquest orgull de classe.

Tot això no va passar pas de llarg a casa nostra, sinó que a la dècada dels vuitanta i altra vegada gràcies a la música, molts joves del nostre país es van començar a interessar per la subcultura skin i va calar amb gran força, sobretot a Barcelona i a la seva perifèria, de tal manera que s'han creat fins i tot grups autòctons d' skinheads de diferents influències.

Per tant l'obra de Viñas és una interessant lectura tenint en compte, que s'ha convertit en un dels màxims experts en el tema d'arreu de l'Estat i que la manera de tractar l'assumpte ha deixat de banda sensacionalismes i estereotips, cosa que aporta al lector una lectura interessant i alhora amena.